

v dohledné době očekávati, kteréžto změny ostatně s jinými obměnami v hospodářském životě vyskytují se ustavičně. Bylo by lze zajisté o škodlivosti jenom tenkrát mluvit, kdyby prospěch, který by jinak připadl všem spoluvlastníkům, měl náležeti při prodeji toliko jednomu z nich, což dovolatel nemůže odůvodněně tvrditi.

Čís. 2388.

Rozhodnutí soudní nelze s právním účinkem doručiti substitutu právního zástupce, leč že by ho byla strana přímo zmocnila.

(Rozh. ze dne 14. března 1923, R II 72/23.)

Ve sporu, projednávaném na okresním soudě v K., byli žalovaní zastoupeni Drem Josefem V-em, advokátem v M., jenž pro ústní líčení substituoval Dra Karla E-a, advokáta v K. Rozsudek prvního soudu doručen byl 22. prosince 1922 Dru Karlu E-ovi, tímto zaslán Dru Josefu V-ovi, jehož došel 23. prosince 1922. Odvolání žalovaných, podané 6. ledna 1923 soud první stolice odmítl jako opožděné vzhledem k doručení rozsudku Dru Karlu E-ovi. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a nařídil prvnímu soudu, by, nehledě k odmítacímu důvodu, po zákonu jednal. Důvody: Dle Šu 93 c. ř. s. mají se všechna doručení, právní rozepře se týkající, diti jmenovanému zmocněnci, udělila-li strana pro právní rozepři procesní plnou moc. Při tomto přesném zákonném ustanovení jest doručení jiné osobě než vykázanému zmocněnci zmatečným. V tomto případě udělili žalovaní Dru Josefu V-ovi, advokátu v M., plnou moc a ustanovili zároveň jako substituty celou řadu advokátů v M., v plné moci jmenovitě udaných, nikoliv však též Dra Karla E-a v K., jenž byl substituován Drem V-em. Dle Šu 31 c. ř. s. může advokát jako zmocněnec pro jednotlivé úkony neb oddíly řízení procesní plnou moc převést na jiného advokáta. Substitucí Dra E-a byl tento oproti procesnímu soudu oprávněn, aby při jednání intervenoval za žalované, skutečným zmocněncem zůstal však Dr. V. Jen on jest zodpovědným vůči straně, substitut však není zmocněncem strany, nýbrž substituenta, neboť schází prohlášení strany oproti substitutovi ku zřízení poměru zastupování. Proto jest doručení rozsudku Dru E-ovi stejně zmatečným, jako kdyby bylo doručeno straně samé. 14denní lhůtu odvolací jest tedy počítati ode dne, kterého rozsudek došel Dru V-ovi. To se stalo 23. prosince 1922. Jest tedy odvolání dne 6. ledna 1923 na poštu podané pokládati za včasné.

Nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Procesní plná moc po rozumu Šu 31 c. ř. s. byla žalovanou stranou udělena pouze Dru Josefu V-ovi, advokátu v M. a muselo proto dle Šu 93 c. ř. s. také písemné vyhotovení rozsudku okresního soudu v K. ze dne 16. prosince 1922 doručeno býti jen jemu, mělo-li mít účinky ve smyslu Šu 464 odstavec druhý c. ř. s. K vývodům dovolacího rekursu

se podotýká, že dle Šu 31 odstavec druhý c. ř. s. může advokát procesní plnou moc pro jednotlivé úkony neb oddíly řízení převést na jiného advokáta, že však takováto substituční plná moc má právě jen onen objem, jenž jí v konkrétním případě byl vymezen, a že substitut ve smyslu Šu 31 odstavec druhý c. ř. s. jest sice zmocněncem advokáta, jenž mu substituční plnou moc udělil, že však jako takový není v žádném právním poměru k straně samé, pokud mu tato přímé plné moci neudělila. Dovolacímu rekursu nebylo proto vyhověti a odkazuje se dovolací stěžovatel ostatně na správné odůvodnění napadeného rekursního usnesení.

Čís. 2389.

Nepřípustnost dovolání, byl-li ve sporu do 1.000 K rozsudek prvního soudu odvolacím soudem ve věci samé potvrzen a změněn jen ve výroku o útratách.

(Rozh. ze dne 14. března 1923, Rv II 303/22.)

Ve sporu, jehož předmět oceněn na 1.000 K, nevyhověl o d v o l a c í s o u d odvolání žalované, vyhověl však rekursu žalobkyně co do útrat. N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání a s ním spojenou stížnost žalované.

D ů v o d y:

Dovolání směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, rozsudek soudu prvního u věci samé potvrdivšímu, v němž odvolací soud dle Šu 500 c. ř. s. (poslední odstavec) udal hodnotu předmětu sporu na 1.000 Kč. Dle Šu 502 odstavec třetí c. ř. s. jest dovolání proti takovému rozsudku odvolacího soudu nepřípustno, a jest právně mylným opačný náhled dovolání, že o nepřípustnosti dovolání zde nelze proto mluvit, poněvadž byl rozsudek prvního soudu napadeným rozsudkem ve výroku o útratách sporu změněn. Neboť předpis Šu 500 c. ř. s., jenž ve svém posledním odstavci přikazuje odvolacímu soudu, aby, potvrdí-li rozsudek prvního soudu, ocenil předmět sporu a cenu tu ve vyhotovení rozsudku udal, nepřipouští jiného výkladu, než že »potvrzení rozsudku prvního soudu«, o němž mluví § 500 c. ř. s., vztahuje se jen na vlastní předmět sporu, nikoli však také na útraty rozepře; neboť rozhodnutí o přisouzení nebo nepřisouzení sporu řídí se ve všech třech stolicích zvláštními zákonnými předpisy (§ 40—55 c. ř. s.), které s rozhodnutím o věci samé jen potud souvisejí, že uložení náhrady útrat té neb oné straně jest závislé na tom, zdali a do jaké míry strana ve sporu co do jeho předmětu zvítězila či podlehla. Nad to pak jest stížnost do rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, a to bez rozdílu, zdali jde o útraty prvé stolice, či o útraty řízení odvolacího nebo rekursního, vůbec vyloučena vedle Šu 528 c. ř. s. I byly proto jak dovolání, tak i stížnost do výroku odvolacího soudu o útratách odmítnuty jako nepřípustné (§ 507, 502 a 528 c. ř. s.).